

Mindretal. — Ændringsforslaget under Nr. 26 kan jeg som Helhed ikke have noget imod, men jeg tillader mig dog at mene — som jeg ogsaa udtalte ved første Behandling —, at gælde disse 6 Kr. pr. Elev for Friskolerne paa Landet, bør de ogsaa gælde for Friskolerne i Byerne, for saa vidt disse ere af den Art, at de af vedkommende Kommunalbestyrelse have faaet Anbefaling for at være Skoler, der gøre sig værdige til at faa dette Tilskud. Hvorvidt det er muligt at faa Lyd for disse Ønsker, ved jeg ikke, men jeg vil ikke undlade at drage Sagen frem.

Der er noget andet, jeg vil omtale, som ikke just vedrører Ændringsforslagene. Det har gjort mig ondt for min By, at jeg i en Meddelelse fra det højtærede Kultusministerium om Antallet af fast ansatte Lærere og Lærerinder har set, at Slagelse kun staa opført med 8 fast ansatte Lærere, slet ingen fast ansatte Lærerinder og slet ingen Timelærere og Lærerinder. Jeg ved jo, hvordan Forholdene ere i Slagelse, at vi der have nogle og 30 fast ansatte Lærere og Lærerinder, men jeg er bange for, at der er nogle af Tingets ærede Medlemmer, der efter Ministeriets Meddelelse kunde fristes til at tro, at det er en saa gyseligt By, at den kun har 8 fast ansatte Lærere og ikke en eneste Lærerinde til at undervise samtlige Byens Dreng og Piger. Jeg skal altsaa kun gøre opmærksom paa denne grove Fejl. Vi have nogle og 30 fast ansatte Lærere og Lærerinder; vi ere næsten komne bort fra Timelærergerningen, og jeg skal villig erkende, at det er mit Haab, at vi kunde komme saa langt bort fra den som muligt overalt, idet jeg mener, at denne store Anvendelse af Timelærere og Lærerinder er uheldig.

Jeg skal slutte med at omtale et Andragende, som jeg havde den Ære at indgive efter Sagens første Behandling. Det er fra 22 Lærerraad, som repræsentere 1,600 Lærere, hvad der ikke er saa ringe et Antal. Der kunde derfor maaske nok være taget lidt Hensyn dertil. Imidlertid har det højtærede Udvalg slet ikke omtalt det i nogen af Ændringerne. Det drejer sig om at give de Andenlærere, som ere ansatte før Skoleloven, og som have lidt Tab ved disse 3 Aars manglende Anciennet, en Erstatning for det Tab, de have lidt. Det kan maaske siges, at de ikke have Ret til at forlange det, men jeg mener, at som Skoleloven har virket, og saaledes som disse Andenlærere have været ansatte, før Skoleloven traadte i Kraft, da de havde det fulde Statstilskud,

maatte de være uvidende om, at de kun vilde faa den halve Anciennet i Stedet for den hele, som de absolut maatte være berettigede til at vente. Mange af disse Andenlærere havde arbejdet længere Tid og have derved mistet ikke saa lidt. Naar nu denne Uret skal gøres god igen over for de Lærere, der fremtidig ansættes, mener jeg, det er Uret over for de Lærere, som have lidt Tabet i de tre Aar, Skoleloven har virket, om man ikke ogsaa paa en eller anden Maade giver dem Erstatning. Jeg mener ikke blot, at det er et berettiget Krav, de vedkommende Lærere kunne stille, men det er ligefrem en Pligt for Staten at tage Hensyn til dette Andragende. Det høje Tings Medlemmer ville maaske mene, at jeg er for lærervenlig, men da Lærernes Stilling i Danmark trods den Forbedring, den er undergaaet, dog ikke er bedre end alle andre Embedsmænds, der sortere under Staten, mener jeg, man har den Pligt til enhver Tid at tage tilbørligt Hensyn til Lærerne og deres Gerning. Vi ere jo alle enige om, at de Krav, der stilles til Lærerne, og de Opgaver, Lærerne have, ere de største, der overhovedet kunne stilles til Landets Befolkning. Af denne Grund taler jeg for denne Sag. Sandsynligvis bliver der ikke gjort noget ved Sagen, men jeg mener, at det kan lade sig gøre, at de Lærere, som have lidt Uret, kunne faa en Erstatning derfor.

Guldbrandsen: Der foreligger ved denne Behandling af Forslaget det noget ejendommelige Tilfælde, at den ærede Ordfører for Flertallet tillige er Ordfører for 3 forskellige Mindretal. Følgen deraf er bleven den, at Flertallet med Hensyn til Forslagene Nr. 11, 18 og 21 staa uden Ordfører. Den ærede Ordfører for Mindretallet har udførligt motiveret disse Ændringsforslag og anbefalet dem til det høje Tings Velvillie. Men det ligger da i Sagens Natur, at det ærede Medlem saa ikke bagefter kan optræde som Flertallets Ordfører og kritisere de samme Forslag, og Kritik hører nu en Gang til over for disse Forslag — Kritik trænge de til, endogsaa i ret betydelig Grad. I gamle Dage, i Holbergs Tid, kunde man, naar man havde forfægtet en Sag pro, bagefter bytte med Modstanderen og forfægte Sagen kontra, og den, der saa var i Stand til at sejre i en saadan Ordstrid, ansaas for at være en Kapacitet af høj Rang. Sligt gaar jo ikke længere nu. Under